

Libris.RO

KIERSTEN WHITE

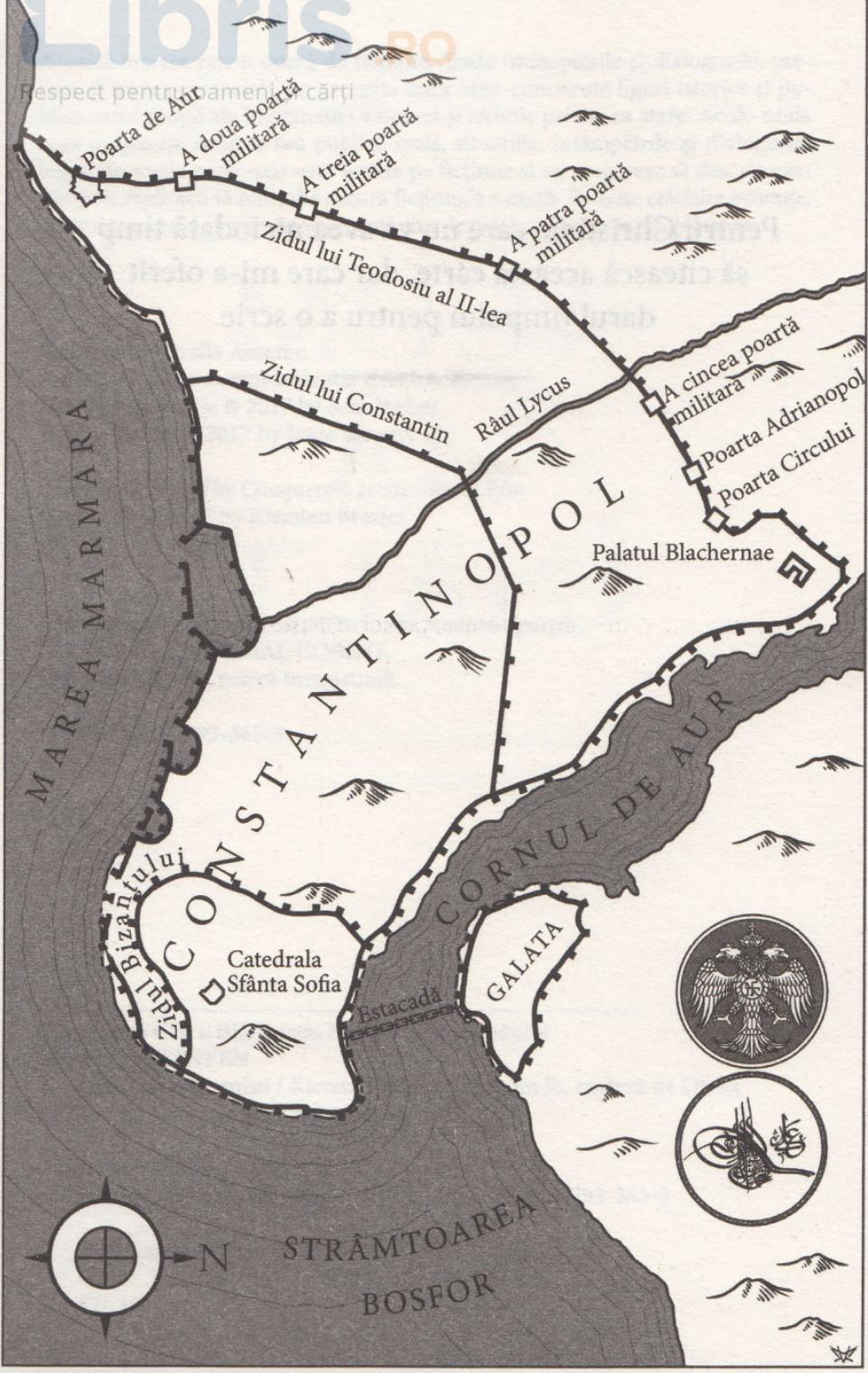
Respect pentru căinele și cărțile

ACUM MĂ ÎNALȚ

Traducere din limba engleză de
OFELIA AL-GAREEB

Corint
BOOKS

—2018—

Ianuarie 1453

IADUL ERA O PETRECERE.

Cel puțin, Radu era foarte sigur că, oricum ar fi fost iadul, semăna negreșit cu această petrecere.

Muzica plutea asemenea parfumului în văzduh, destul cât să îndulcească, însă nu să copleșească. Grupurile de muzicieni erau împrăștiate pe cuprinsul insulei; puteau fi zăriți printre plantele care supraviețuise luna de iarnă. Cu toate că felul principal avea să sosească mai târziu, servitorii îmbrăcați în albastru pluteau printre oameni cu tăvi în formă de frunze de nufăr pline cu mâncare. De jur împrejurul insulei curgea tihnit râul Tundja.

Oricum fusese Murad – răposatul tată al lui Mehmed și binefăcătorul de odinioară al lui Radu –, nu se zgârcise în privința luxului. Complexul care găzduia haremul pe care îl construise pe insulă nu mai fusese folosit de la moartea sa, însă nu și pierduse strălucirea. Pietrele sculptate din ziduri promiteau lux și tihna. Fântânile susurau în veselă tovarăsie cu râul înconjurator.

Radu hoinărea printre clădirile pictate ca niște grădini geometrice, împins înainte la fel de neabătut precum cursul râului. Știa că era zadarnic, știa că nu avea să-l facă să se simtă mai bine. Însă tot căuta.

Si iată, acolo – lângă baia publică. Radu fu atras spre el asemenea unei frunze învărtite de curentul râului. Mehmed purta veșmintele sale purpuriu-închis, de acum statornicite, și un turban auriu răsucit. Un lanț împodobit cu giuvaiere îi prindea o mantie peste umerii lui lați. Radu încercă să-și amintească buzele pline ale lui Mehmed întredeschizându-se într-un surâs, sprâncenele lui ridicându-se mai degrabă în voioșie decât în batjocură. Cei doi tineri, care își încheiaseră în cele din urmă creșterea, aveau aceeași statură înaltă și subțire. Însă, în ultima vreme, Radu se simțea mai scund atunci când Mehmed se uita la el.

Azi ar fi acceptat chiar și asta. Însă Mehmed nu se uita în direcția lui, imun la legătura din care Radu nu putea să scape.

— Cu adevărat splendid, îi spuse Halil Vizirul, cu mâinile în şolduri, în timp ce privea la noul complex de băi.

Trei clădiri înlănțuite, cu acoperișuri boltite, imitându-le pe cele ale moscheilor, fuseseră adăugate în ultimele câteva luni. Acestea constituiau prima construcție care anticipa complexul mărețului palat al lui Mehmed. Avea să rivalizeze cu tot ceea ce construise vreodată tatăl său – cu tot ceea ce construise *oricine* vreodată. Pentru a celebra această investiție în capitala Imperiului Otoman, Mehmed îi invitase pe toți cei de seamă.

Ambasadori din diferite țări europene se plimbau de voie printre elitele otomane. Mehmed stătea deoparte, dar era generos cu zâmbetele și cu promisiunile impetuioase de viitoare petreceri la palatul lui. Alături de obișnuiții însotitori, i se alăturase și Ishak Paşa, unul dintre cei mai puternici spahii; Kumal Paşa, cunnatul lui Radu; și, ca întotdeauna, asemenea unui gust amar care nu putea fi înghițit, Halil Vizirul.

Radu nu suferea să se gândească la fostul lui dușman Halil Paşa ca la Halil Vizirul. Si mai tare nu suferea faptul că fusese propriul lui plan de a-l pune pe Halil într-un post de încredere și de putere pentru a-l putea supraveghea mai îndeaproape.

Poate că Lada avusesese dreptate. Poate că ar fi trebuit să-l omoare. Lucrurile ar fi fost mai ușoare, ori cel puțin ar fi fost mai plăcute. Acesta ar fi trebuit să fie locul lui Radu alături de Mehmed.

Ca și când ar fi putut să simtă invidia otrăvită a lui Radu, Halil Vizirul se uită la el. Gura lui schiță un surâs batjocoritor.

— Radu cel Frumos, zise el.

Radu se încruntă. Nu mai auzise acest titlu de la sfârșitul bătăliei din Albania, când Skanderberg, inamicul lor, i-l născocise. Mehmed se uită în treacăt la el, apoi privi în altă parte, de îndată ce privirile li se întâlniră. Ca un fluture ce poposește pe o floare și o găsește cu lipsuri.

— Spune-mi, continuă Halil, păstrându-și în continuare același zâmbet nerușinat pe chip. Soțioara ta cea frumușică știe că acest harem nu s-a deschis încă? Mă tem că își face speranțe deșarte privind intrarea în el.

Bărbații din jurul lui Halil izbucniră în râs pe înfundate. Kumal se încruntă, apoi deschise gura. Radu scutură din cap, o mișcare insesizabilă. Kumal își întoarse, întristat, privirea. Mehmed nu băgă în seamă insulta – aluzia că soția lui Radu ar fi vrut să intre în haremul lui Mehmed pentru a divorța de Radu –, dar nici nu făcu nimic pentru a o combatе.

— Soția mea nu...

O mâna blândă coborî pe brațul lui Radu. Se întoarse și o văzu pe Nazira. Nazira, care nu ar fi trebuit să se afle acolo.

— Soția lui nu este încântată de nimeni altcineva care monopolizează atenția lui.

Sub vălul ei străveziu, zâmbetul îi era mult mai strălucitor decât soarele de iarnă. Era îmbrăcată în culorile primăverii. Totuși, lui Radu îi era frig când o privea. Ce făcea ea?

Nazira îl întoarse pe Radu cu spatele la ceilalți bărbați și îl conduse în jos pe o cărare drapată în mai multă mătase decât

ar fi văzut cei mai mulți oameni în toată viața lor. Era extravagant, excesiv, absurd, ca toate celelalte lucruri de la această petrecere. O răsfrângere a unui sultan prea Tânăr și prea nesăbuit pentru a se gândi la altceva dincolo de aparențe și de propria sa placere.

— Ce cauți aici? șopti disperat Radu.

— Vino cu mine într-o plimbare cu barca.

— Nu pot! Trebuie să...

— Înduri batjocura lui Halil Vizirul? Să încerci să recapeți favorul lui Mehmed? Radu, ce s-a întâmplat?

Nazira îl trase în umbra uneia dintre clădiri. Privitorilor li s-ar fi părut că Radu fura un moment cu frumoasa lui soție.

Scrâșni din dinți, privind zidul de deasupra capului ei.

— Am treabă.

— Treaba ta e treaba mea. Nu ne scrii, nu vii niciodată să ne vizitezi. A trebuit să aflu de la Kumal că ai ieșit din grațile lui Mehmed. Ce s-a întâmplat? Tu ai... El știe?

Ochii ei negri priveau cu subînțeles, greutatea acestuia fiind prea mult pentru Radu.

— Nu! Firește că nu. Eu... e mai complicat decât atât.

Se întoarse, dar ea îl apucă de încheietura mâinii.

— Din fericire pentru tine, eu sunt foarte deșteaptă și pot să înțeleg și cele mai complicate lucruri. Spune-mi.

Radu își trecu degetele mâinii libere de-a lungul marginii turbanului, trăgând de el. Nazira întinse mâna și îi luă degetele în palma ei. Ochii i se înmuiară.

— Îmi fac griji pentru tine, îi zise.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

— Nu-mi fac griji pentru că trebuie. Îmi fac griji deoarece țin la tine. Vreau să te văd fericit. și nu cred că în *Edirne* sălășluiește vreo fericire pentru tine.

Ea sublinie *Edirne*, făcând să fie clar că nu la capitală se referea, ci la cea sau, mai curând, la cine – era în capitală.

— Nazira, sâsai Radu, nu pot să vorbesc acum despre asta.

Aproape că își dorea să poată. Era disperat să vorbească cu cineva, cu oricine. Însă nimeni nu l-ar fi putut ajuta în această privință. Radu se întreba, uneori, ce i-ar fi spus Lazăr dacă ar fi vorbit vreodată deschis despre ce însemna pentru un bărbat să iubească un alt bărbat. Lazăr nu fusese deloc discret în privința deschiderii lui față de ceva... mai mult... cu Radu. Iar Radu răsplătise lealitatea și prietenia lui Lazăr cu un pumnal. Acum nu avea pe nimeni cu care să vorbească, cui să-i pună aceste întrebări desperate. Era greșit, nu-i aşa? Ca el să iubească în felul acesta?

Dar când Radu le privea pe Nazira și pe Fatima, nu simțea nimic altceva în afara de fericire pentru că ele se găsiseră una pe cealaltă. Iubirea lor era la fel de pură și de adevărată ca toate cele pe care săzuse el vreodată. Gânduri ca acesta îi faceau mintea să se învârtă în cercuri asupra ei însesi, până când nici măcar rugăciunile nu o mai puteau calma.

Radu privi mâinile Nazirei peste ale sale.

— Poate că fericirea mea nu sălășluiește în palat. Însă nu pot să cauți altă parte.

Nazira îi dădu drumul cu un oftat.

— Vrei să te întorci cu mine? Să petreci ceva timp acasă? Fatimei îi este dor de tine. S-ar putea să-ți facă bine să fii plecat o vreme.

— Sunt prea multe de făcut.

— Prea mult dans? Prea multe petreceri?

Voceea ei îl tachina, însă ochilor ei le lipsea acea scânteie de sinceritate. Cuvintele ei îl dureau.

— Știi bine că eu sunt mai mult de-atât.

— Știu. Pur și simplu sunt îngrijorată că ai putea să uiți. Nu trebuie să-ți faci una ca asta.

— Nu mi-o fac mie sau pentru mine. Eu... La naiba! La naiba, la naiba, la naiba!

Radu văzu un bărbat îmbrăcat în uniforma marinei – o capă rezistentă, un turban mai mic decât cele pe care le purtau soldații de rând și un șal în culorile lui Mehmed – trecând pe lângă ei. Era însoțit de unul dintre prietenii de încredere ai lui Halil Vizirul.

— Ce este? întrebă Nazira, urmărindu-i privirea lui Radu.

— Trebuie să vorbesc cu bărbatul acela. Fără ca să ne poată auzi cineva. Este singurul motiv pentru care mă aflu aici.

Subit, ea fu cuprinsă de exaltare.

— Da? El e..., spuse ea, ridicând sugestiv din sprâncene.

— Nu! Nu! Trebuie doar să vorbesc cu el. În taină.

Zâmbetul Nazirei se preschimbă într-o încruntătură preocupată.

— Puteți fi văzuți împreună?

— Da, însă nu poate să pară că ne-am întâlnit cu un scop sau că discutăm ceva de însemnatate. Nădăduiam să găsesc o clipă de liniște, dar sunt prea mulți oameni aici. N-a fost singur de când a venit în capitală. Halil Vizirul a avut grija de asta.

— În acest caz, prezența ta la petrecere este mai complicată decât am crezut.

Radu scrâșni din dinți.

— Mult mai complicată.

— Ei bine, ești foarte norocos că te-ai însurat atât de bine, spuse Nazira, punând o mâna pe brațul lui și conducându-l pe alei. Povestește-mi despre el.

— Numele lui este Suleiman, iar el este nou promovatul amiral al flotei.

Nazira râse.

— Asta va fi ușor.
Respect pentru oameni și cărti

Se plimbă lejer de la un grup la altul cu un zâmbet sfios și cu o vorbă de bun venit pentru fiecare. În ultima vreme, Radu rămânea la marginea acestor petreceri, un contrast cu momentul când reprezentase un adevărat punct de interes. Însă, cu Nazira la brațul lui, mai mulți oameni erau dispuși să se opreasă pentru un moment de conversație. El își înălță gâtul pentru a-l zări pe Suleiman. Nazira îl ciupi de braț, tare.

— Răbdare! îi spuse ea în șoaptă.

După mai multe opriri pentru a sporovăi cu unchiul tatălui celei mai bune prietene ale sale, vărul răposatei soții a lui Kumal și un număr de alți oameni pe care Nazira îi trată cu încântare și deferență, indiferent de locul lor în ierarhia societății otomane, plonjară direct în Suleiman. Cumva, Nazira reușise să se întoarcă și să meargă în aşa fel încât Radu să-l răstoarne pe bărbat.

— Oh! exclamă Nazira cu o voce pițigăiată, ducându-și ambele mâini la gura ei acoperită cu voal. Îmi pare atât de rău!

Radu întinse o mână pentru a-l ajuta să se ridice. Nu se mai întâlniseră niciodată până atunci, însă ochii lui Suleiman zăboviră asupra broșei din aur în formă de corabie de pe mantia lui Radu.

— Vă rog să mă iertați! spuse Radu.

— Desigur, îi acceptă Suleiman scuzele și făcu o plecăciune. Sunt Suleiman Baltoğlu.

Radu făcu și el o plecăciune.

— Radu.

— Radu...?

Suleiman tăcu, așteptând continuarea.

— Doar Radu.

Zâmbetul lui Radu era crispăt. Lada îl lăsase în urmă, sub mantia familiei Drăculești. Însă Radu respinsese numele tatălui său. Nu avea să-l ia din nou, niciodată.

Respect pentru oameni și cărți

— Aceasta este soția mea, Nazira.

Suleiman îi luă mâna, plecându-se și mai adânc.

— În Edirne se fac soții mai frumoase decât în Bursa.

Nazira zâmbi radioasă.

— Asta e din cauza vântului care bate prea tare în orașele portuare. Bietele femei de acolo se văd nevoie să-și consume toată energia numai pentru a sta în picioare. Nu le mai rămâne timp să fie frumoase.

Suleiman râse, un hohot puternic care atrase atenția. Însă atenția era îndreptată asupra sa și a Nazirei, și nu asupra lui și a lui Radu.

— Spuneți-mi, cu ce vă ocupați în Bursa? îl întrebă ea.

— Sunt amiral.

— Corăbii! O, ador corăbiile! Priviți, ați văzut? îl întrebă Nazira, arătându-i colecția de bărci delicate care pluteau pe râu.

Erau sculptate în forme pline de fantenzie. Una avea prora asemenea unui cap de broască, iar vâslele aveau capetele sculptate în formă de picioare cu degetele unite. O alta arăta ca o galeră de război, micile vâsle decorative ieșind din ambele părți.

— Radu se teme că dacă ieșim în larg cu o barcă, nu vom mai ajunge înapoi la țărm. Dar, cu siguranță, dacă am avea un amiral cu noi...

Nazira îl privi pe Suleiman pe sub genele ei dese.

— Sluga dumneavoastră.

Suleiman îi urmă pe doc, ajutând-o pe Nazira să urce într-o barcă sculptată în formă de bâtlan. Capul fixat pe un gât subțirel era îndreptat spre înainte, iar pe fiecare parte se întindeau aripi din mătase. Coada era un baldachin ce se arcuia deasupra capetelor pentru a-i apăra pe pasageri de soare, cu toate că nu era deloc într-atât de cald încât să fie necesar.

— E minunat!

Nazira oftă fericită, aplecându-se peste margine pentru a-și plimba mâna prin apă. Radu nu era chiar atât de încântat – detesta ambarcațiunile –, însă împărtăși un zâmbet tainic cu Nazira. Ea făcuse această treabă pentru el.

Suleiman luă vâslele. Radu stătea cu băgare de seamă în partea din spate a bărcuței.

— Am de gând să sporovăiesc cu multă însuflețire, dând mult din mâini, spuse Nazira în timp ce se îndepărtau de țărm și de orice urechi curioase. De fapt, voi vorbi tot timpul, iar voi doi nu veți putea să strecuраți nicio vorbulită.

Nazira își continuă conversația unilaterală – una tăcută. Dădea din cap în sus și în jos, râdea, iar mâinile ei subliniau propozițiile imaginare. Pentru orice privitor, ea se întreținea cu Suleiman, în vreme ce Radu încerca din răsputeri să nu-i verse stomacul.

— Cât de curând puteți construi noile galere? murmură Radu, ținându-se strâns de marginea bărcii.

Suleiman ridică din umeri, ca și când ar fi încercat să și-i relaxeze pentru vâslit.

— Putem construi corăbii la fel de iute precum poate el să le finanțeze.

— Nimeni nu poate ști câte corăbii avem cu adevărat.

— Construim câteva galere în Bursa de ochii lumii, aşa, ca să pară că fac ceva. Restul vor fi construite în taină, pe un șantier naval privat de-a lungul Dardanelelor. Dar încă ne mai trebuie oameni. Putem avea toate corăbiile din lume, însă, fără marinari pregătiți, aceste vor fi la fel de folositoare ca barca în care ne aflăm acum.

— Cum am putea pregăti marinari în taină?

Cineva ar fi observat negreșit dacă se apucau de recrutat oameni pentru marină. Câteva corăbii noi puteau fi puse pe

seama unei toane nebunești a unui sultan imatur. O flotă, completată cu oameni care să o navigheze, era cu totul altceva.

— Dați-mi fonduri să angajez marinari greci și eu vă voi da cea mai grozavă marină din lume, zise Suleiman.

— Se va face.

Radu se aplecă peste copastie, abia abținându-se să nu verse. Suleiman râse la o nouă pantomimă de-a Nazirei.

— Orice ati face, pe dumneaei păstrați-o în continuare. E o adevărată comoară.

De data aceasta, râsul Nazirei fu real.

— Sunt.

Radu nu trebui să se prefacă ușurat când Suleiman încheie bucla în jurul insulei și trase înapoi la doc. Se împiedică de acesta, recunoscător pentru lemnul solid de sub tălpile lui.

— Soțul dumitale are stomacul slab, spuse Suleiman în timp ce o ajuta pe Nazira să coboare din barcă.

— Da. E un lucru bun că e tare chipeș, zise Nazira, bătându-l pe Radu pe obraz, apoi fluturând grațios din mâna spre Suleiman. Flota noastră e în cele mai capabile mâini!

Suleiman râse ironic.

— Corăbioarele mele vor fi spaima mărilor!

Făcu, teatral, o plecăciune, apoi se îndepărta.

— Îți mulțumesc! spuse Radu, lăsând-o pe Nazira să-l conducă înapoi la petrecere, apoi într-un ungher izolat.

Se aşezară pe o bancă, stând cu spatele la zidul băii publice.

— A fost genial.

— Da, sunt genială. Acum, spune-mi ce se petrece cu adevărat.

— Eu sunt... Noi suntem... E foarte secret.

Nazira își dădu ochii peste cap.

— Îl ajut pe Mehmed cu planurile lui de a cucerii Constantinopolul. Trebuie să lucrăm în taină, în aşa fel încât Halil Paşa...